

Lotte med på Jernbanecafeens skovtur i 2014 - Kim og drengene med Cola, da de kom hentede Lottede

Lotte ...Returbillet til Jernbanecafeen

Af Lone Als

Vækkeuret larmede og Lotte svingede benene ud af sengen. Hun plantede med velbehag fødderne på det kolde gulv, kastede et kærligt blik på Kim, der småsnorkede lystigt ved siden af, og begav sig beslutsomt mod badeværelset. Godt, børnene sov endnu, tænkte hun. Kims børn, hendes bonusbørn. På den anden side var det ikke så underligt, at de sov endnu, det ultra tidlige tidspunkt taget i betragtning. Især fordi det var weekend.

Men der stod jo arbejde på Jernbanecafeen på programmet, og hun glædede sig til den fest, hun vidste, det ville blive. En fest, som startede kl. 06.30 og først sluttede kl. 14.30 for hendes vedkommende. Hun havde fået en weekendvagt

sammen med Michael og skulle efter aftale være på og yde en indsats både lørdag og søndag; det gav sig selv.

Mens hun lod vandet fra bruseren prikke huden vågen, spurgte hun sig selv, om det hele egentlig ikke var i overkanten, sådan at have et fuldtidsjob i Furesø Kommune som administrativ medarbejder, og arbejde detaljeorienteret med analyseopgaver og grave dybt i vanskelige sager. Jobbet inkluderede en ugentlig skoledag, hvor hun var i gang med at uddanne sig til Kommunom. Plus det at være bonusmor hver anden uge. Og ovenikøbet ikke kunne undvære en weekendvagt på Jernbanecafeen en til to gange om måneden. Da håret var tørt og alt sad, som de skulle, skyndte hun sig ud af døren og satte sig på cyklen. Afsted gik det fra Saxogade med kurs mod Hygge-
1

Under turen gik tankerne til 40 års fødselsdagen, der meget snart ville poppe op, og som selvfølgelig skulle afholdes på Jernbanecafeen, ligesom hun 10 år tidligere i toptunet stil var blevet fejret dér.

Fast morgenvagt var hun dengang, på alle hverdage. Helt rørt kunne hun stadig blive, når hun genkaldte sig, hvor søde alle havde været, helt fantastisk. Gæsterne havde skrevet sange, bagt kager, købt gaver, samlet ind, i det hele taget sørget for en fabelagtig dag. Og Flaske-Erik og Sølpilen var ankommet medbringende ikke mindre end 30 stk. - helt sikkert sindssygt dyre - langstilkede roser plus et gavekort til Magasin på flere hundrede kr.

I kiosken, mens hun uvirksomt ventende på at blive ekspederet, var der kommet fart på tankerne om tidligere tider, og det var umuligt ikke også at mindes det jyske eventyr.

Da hun var i starten af trediverne, var hun blevet kæreste med en jyde og flyttet til Skave nær Holstebro. De to var såmænd faldet i snak på selveste Jernbanecafeen og forelskede sig hurtigt i hinanden. Men i Jylland var det vanskeligt – for ikke at sige umuligt – for en Københavner at få job. Hun prøvede at joke med, at hun sådan set var fra Herlev, men den bed de stovte jyder ikke på. En overgang bestod arbejdet i at servere på en nærliggende kro, hvilket bestemt ikke fejlede noget.

Men todelte, som Lotte arbejdsmæssigt var og er, var kontorarbejde ligeledes af stor
2 interesse. Kabalen gik alligevel op, da hun fik sig indrulleret i et vikar-

bureau, hvor hun lynhurtigt blev tilbudt et job som receptionist i en virksomhed. Alt virkede rigtig fint og i hak. Imidlertid var hendes kærestes eks ansat som kantineleder i selv samme virksomhed, og denne modsatte sig på det bestemteste Lottes tilstedeværelse.

I stedet fik hun en tre-måneders ansættelse som personalesekretærvikar, et vikariat, der blev forlænget til et halvt år. Siden fortsatte hun som personalesekretær med at vokse med arbejdsopgaverne, eftersom firmaet hellere end gerne gjorde brug

Vesterbro Bladet Onsdag den 2. juni 2004

Morgentjener

Det er en lille nyhed, at Jernbanecafeen, Reventlowsgade 16 for første gang i historien har en fuldtidsansat kvindelig morgentjener.

28 årige Lotte er hoppet af toget efter 2,5 år som DSB togtewardesse for at arbejde på Jernbanecafeen. Hun er oprindelig kontoruddannet, men Lotte er morgenfrisk og elsker den kvikke dialog med cafeens mange spændende gæster.

Lotte er ny fuldtidsansat morgentjener på Jernbanecafeen.

*Lotte
hygger med
Carsten Tis,
veninde og mor*

af hendes kompetencer i afdelingerne i både Holstebro, Herning og Viborg. Hele fem år var gået rigtig godt, arbejdsmæssigt især. Kæresten måtte hun dog forlade halvvejs i forløbet, og hun flyttede i byhus i Vinderup. Jubel og begejstring ligger dog altid forrest, når hun tænker tilbage til de jyske år.

Familien var den, der var skyld i hendes tilbagetog til København. Og det var gået pænt hurtigt. Et godt netværk er uvurderligt, tænkte hun. På lidt over en måned var alt faldet på plads, så både job og bolig var en realitet. Efter godt nok at have tilbragt et par nætter i sit gamle værelse hos forældrene, var hun flyttet ind i lejligheden i Herlev og begyndt at indrette sig.

*Lotte og Agnete og Udenrigs Thomas
til jule-komsammen
i Wallmans
- og jo, det var
ligeså sjovt,
som det
ser ud!*

Alt var gået så stærkt, at der i det jyske ikke engang var tid til tårevædede afskedsscener.

Senere var hun begyndt at frekventere Jernbanecafeen igen, hvilket til begge parter fryd havde ført til genoptagelse af samarbejdet.

Lotte smed overtøjet ude bag ved og hilste glad på kollegaen Michael. "Go' morgen, søde. Nå, hvordan går alting?" spurgte de nærmest

i munden på hinanden. Og svarede på samme måde synkront, at tingene var rigtig meget i vater. Desuden gav Lotte igen udtryk for sin glæde over at være returneret til Jernbanecafeen, og hvor stort et kick, arbejdet gav hende.

Snart var alt klar til at modtage gæsterne, nu hvor stedet slog dørene op præcis kl. 07.00. Lørdagen her var ingen undtagelse, og nogle af de sædvanlige morgengæster meldte deres ankomst, bestilte og slog sig ned ved bordene. Klar til at hygge ovenpå en lang arbejdsnat.

Personalet fra Fidels Cocktailbar anført af Mikkel holdt fyraften i Stuen, og det samme gjorde de ansatte i natklubben Never Mind.

"Pist", sagde Lotte henvendt til Michael, "når vi får tid, kan vi så ikke lige tale om den ballade du-ved-nok. Jeg vil gerne vende situationen for at få den ud af kroppen". "Jo, selvfølgelig, men det må vist vente lidt", lød svaret. Allerede nu var der temmelig godt fyldt op i Cafeen, en god blanding af stamgæster og nye, direkte fra fortovet. Sjove og mærkelige bemærkninger røg rundt i lokalet.

3

*"Jernbaneuniversitet"
døbte morgengæster
denne herlige situation*

Fra en bargæst kom det, "Hørte om nogle mennesker, der var til koncert i aften, det handlede om Psykedelisk Indie-rock. Vorherrebevares. Jeg gider sgu ikke engang at Google det", sagde han med afsky i stemmen.

En mand, Lotte ikke mindedes at have set før, bestilte en øl mere, og forsøgte sig med nogle scoretricks, der omhandlede invitation til bytur og spørgsmål om hendes civilstatus.

Lotte brugte den sædvanlige forklaring, som de altid anvendte i dens salgs situationer. Helt spontant var den kommet til Michael og hun en dag, og nu kunne de slet ikke slippe den igen, de fleste gange helt forgrinte bagefter, når budskabet var spillet ud, "Bytur, nej tak", svarede hun derfor. "Jeg er skam gift og har små børn", og nikkede sigende i retning af Michael. Gutten tabte underkæben ned i øllet.

"Men hvordan kan det lade sig gøre, øh, jeg mener; hvem passer ungerne, når I sammen er på arbejde?" Han rømmede sig forvirret.

4

Svaret kom prompte.

"Vores fem børn passer sig selv, så at sige. Storebror ser efter sine yngre søskende, som består af to tvillingepar, så det kører. Vi fester på arbejde i vores voksentid her på Jernbanecafeen. Nogle af gæsterne var med til vores bryllup for otte år siden".

Gæsten klappede kaje og fik travlt med i alle lommer febrilsk at lede efter noget imaginært.

Lidt stille blev der op af formiddagen, bare en lille smule, så Michael og Lotte fik en kop kaffe og en snak om den voldsomme oplevelse for ikke så længe siden. Carsten Tis var også dukket op og deltog i snakken.

En sen eftermiddag på en ekstravagt havde der været optakt til slagsmål. Lotte besluttede sig til at ville lempe en af de implicerede ud først, en provokerende mandsperson. Ansigt-til-ansigt var de gode sammen, vurderede hun, og overbeviste ham om, at han skulle gå. Var han ude af døren, ville hun lettere kunne slippe af med de andre.

*Lotte og Katja
helt parat klar
til Oktoberfest*

Døren låstes efter ham og Politiet blev tilkaldt. Derefter var det hele gået amok. Hun troede fuldt og fast på, at manden ville forsvinde stille og roligt, men nej. Absolut nej.

Det næste de oplevede, var at han med hele sin kropsvægt gang på gang kastede sig ind mod døren for fuld kraft, der var blod at se på glasruden. Mikkel fra Fidels gjorde hvad han kunne for indefra at stemme imod. Situationen var ude af kontrol, og Lotte fik sved på overlæben. Manden hentede noget i bilen, observerede hun, og tanken faldt på risikoen for en pistol. ”Hvis han fremviste en pistol, ville vi alle ha’ været nødt til at smide os på gulvet. Eller har jeg set for mange amerikanske film?” kom det fra Lotte under samtalen. Nogen pistol var der heldigvis ikke tale om, men efterfølgende var det taget til, manden begyndte aldeles rasende at smide askebægre og stole mod Jernbanecafeens store vinduer. Det var lykkedes ham at smadre det yderste lag i to af vinduerne og til sidst kom han også igennem det inderste lag i et af vinduerne.

Så var terroren pludselig og uforudset stoppet, og Lotte fik lukket de andre ud. Nu fremstod de ikke længere som bal-

lademagere – set i forhold til manden. Men som hun sagde til Michael og Carsten under denne snak om det skete, ”så var politiet naturligvis ikke ankommet på det tidspunkt. Og der stod vi med hærværk og hele lortet. Som om episoden ikke var bizar nok i forvejen, så kunne vi derefter fra vinduet se det særeste syn; manden fra før, der kom løbende ud af hovedbanegårdsbygningen med en anden mand hængende på ryggen, altså med armene om halsen på ham. Det var totalt syret”, fortalte Lotte.

Bagefter forsøgte gruppen, der var blevet lukket ud sidst, at ødelægge mandens bil ved at ridse lakken, vippe spejle af, punktere dæk og lignende giftige sager. Trods alle fortrædelighederne generobrede han på mirakuløs vis sin bil og drøenede rundt om hjørnet – i selv samme øjeblik, som politiet arriverede, to sekunder for sent.

Sagen var endt i retten, set i lyset af de mange beskadigelser, men Lotte havde aldrig helt fået rede på sammenhængen i det skete.

Efter den hændelse var der ofte tre ansatte på job, den ene med hovedvægt på at vogte døren, og især på hvem der kom ind.

5

Og, som Carsten Tis så rigtigt påpegede, ”så har Jernbanecafeen jo nogle fantastiske gæster, der støtter op om tjenerne, når der er optræk til ballade”. De andre nikkede, det var så sandt.

Lotte gik ned og ryddede et par borde og på vej tilbage kunne hun ikke undgå at høre en kommentar fra én af gæsterne, sandsynligvis en marketingmand, tænkte hun. Men sjovt lød det; ”Jamen, forestil dig et reklamefremstød for et af de store auktionshuse: *Kongeligt porcelæn under hammeren* – det bliver da ingen succes”.

Retur bag baren tog hun strålende glad imod en kær gæst, det var Poul fra Hjørring, der satte sig i baren. ”Hvad, skal vi arrangere en lille tur til det jyske?” spurgte Lotte med henblik på de sjove ture, hun tidligere havde fikset.

Over en periode tidligere var rigtig mange gæster fra både Hjørring og Hirtshals begyndt at droppe ind i Stuen, og Lotte havde syntes, det var alle tiders at søsætte en slags mod-tur til Nordjylland for Jernbanecafeens stamgæster. Sådan rejste de frem og tilbage og besøgte hinandens væresteder.

6

Fem unge mennesker væltede ud af en taxa, de bar stærkt præg af

at en lang bytur snart ville slutte. De tog tilløb til at mase sig ind på samme tid, og Lotte forhindrede det lige akkurat ved at tage opstilling i døren. Hun vidste godt, at nogle af kollegerne grinede lidt at det. Ligesom de grinede, når hun – som Agnete – lå på alle fire og fjernede krummer fra gulvet med håndstøvsugeren. Men det kunne hun sagtens abstrahere fra. Ergo, fik de smøren i døren;

”Inden I kommer ind, så skal I lige stifte bekendtskab med Hyggestuens regler”. Lotte remsede op.

”Skoene bliver på gulvet, I skal sidde ned, der må kun være én person af gangen på toilettet, der er kontant betaling hver gang og kun i skandinavisk valuta eller Euro. Ellers rigtig, rigtig hjertelig velkommen” sagde hun med det største smil, der kunne præsteres. ”I øvrigt, hvis det skulle ha’ nogens interesse, så tager jeg meget gerne en sving-om. Det er bare at sige til”.

Lotte tænkte for 777. gang, at alt var meget lettere at overskue og dermed styre, når gæsterne fik besked om at sætte måsen i sædet. Og hvor totalt meget, man som tjener skal være på – især i weekenden.

Carsten Tis satte som sædvanlig, når Lotte er på arbejde, Rasmus Seebach’s *Øde Ø* på juken, og de skrålede begge fornøjet med, og gav hinanden en high-fiver. Lidt senere lod Lotte sig svinge rundt i dans med en mandlig gæst, som så ud til at nyde det, og sendte samtidig Agnete en venlig tanke. Hvor var det dog kanon, sådan at være kommet tilbage til Jernbanecafeen, sådan at være blevet modtaget på bedste vis, som et rejsende familiedlem, der endelig var vendt hjem. På returbillet.

Endnu en forrygende arbejdsdag var ved at være omme. Hun vendte hovedet og smilede blødt til Michael, der betragtede hende fra baren.

